

Μαρτυρία για τον π. Νικόλαο Πέττα (Αθ. Π. Χρονόπουλος, επίτιμος Γενικός Διευθυντής Υπουργείου Ανάπτυξης και Πρόεδρος Συλλόγου Καλαβρυτινών Πειραιώς «Η ΑΓΙΑ ΛΑΥΡΑ»)

[/ Πεμπτουσία](#)

Στίς 30 Μαΐου τοῦ 2016, στό ἐξωτερικό παρεκκλήσιο τῆς ἱστορικῆς καί θρυλικῆς μονῆς τῆς Ἀγίας Λαύρας Καλαβρύτων, τελέσθηκε τήν ἡμέρα τῆς μνήμης του, τό καθιερωμένο ἐτήσιο μνημόσυνο τοῦ ἱεράρχη Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανοῦ, ἐθνεγέρτη τῆς ἐλληνικῆς ἐπανάστασης τοῦ 1821. Στό μνημόσυνο προεξῆρχε ὁ Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἀρχιμ. Εὐσέβιος Σπανός, συμπαραστατούμενος ἀπό τήν ἀδελφότητά του. Τήν πρωτοβουλία ὁργάνωσης τῆς τελετῆς, ὅπως κάθε χρόνο, εἶχε ὁ Σύλλογος Καλαβρυτινῶν Πειραιῶς.

Έκτός από έμένα, τόν πρόεδρο τοῦ ὡς ἄνω Συλλόγου καί τά λοιπά μέλη, στήν σεμνή τελετή παρευρέθησαν, μεταξύ ἄλλων, ὁ Δήμαρχος Καλαβρύτων Γεώργιος Λαζουράς, ἡ πρόεδρος τοῦ Παγκαλαβρυτινοῦ Συλλόγου Πάτρας κ. Κατερίνα Ἀσημακοπούλου, ὁ Πρόεδρος τῆς Ἑνώσης Καλαβρυτινῶν Ἀθήνας κ. Σωτήριος Τσενές, ὁ πρόεδρος τῆς Ἑνώσης θυμάτων Καλαβρυτινοῦ Ὀλοκαυτώματος Χαρίλαος Ἑρμείδης, ὁ πρόεδρος Ὁμοσπονδίας Πολιτιστικῶν Συλλόγων «Ὁ Ἀρχαῖος Κλείτωρ» Κωνσταντῖνος Κατσιάρης, ὁ ἀντ/γος Ε.Α. κ. Γεώργιος Παπαδημητρώπουλος καί ἱκανή ἀντιπροσωπεία τοῦ Ἐθνικοθρησκευτικοῦ Γιαννακοπουλείου Ἰδρύματος.

Κατά τήν διάρκεια τῆς ὁμιλίας μου, ἀναφερόμενος στίς δραστηριότητες τοῦ

Συλλόγου μας, δήλωσα ότι τό τελευταῖο διάστημα «τοποθετήσαμε ἐπὶ τοῦ θρόνου τόν Ἅγιο Γεράσιμο καί τόν Ἅγιο Σοφιανό στήν Ἱ. Μονή Ἀγίας Τριάδος στό Λύρειο Ἰδρυμα Ἀττικῆς». Δοθείσης τῆς εὐκαιρίας, εὐχαρίστησα τόν παρόντα στήν τελετή, πανοσολογιώτατο ἀρχιμ. Νεκτάριο Πέττα, ὁ ὁποῖος ἀφιλοτελῶς μας καθοδήγησε σέ αὐτά καί εὐχήθηκα νά εἶναι «αἰώνια ἡ μνήμη» τῶν ἀξίων, θαυματουργῶν καί ὁσιομαρτύρων γονέων του, δηλαδή τῶν μακαριστῶν ἱερέως Νικολάου Πέττα καί τῆς πρεσβυτέρας του Ἀνθῆς (βλ.: http://www.kalavrytanews.com/2016/05/blog-post_494.html).

Κατόπιν, ὡς οἰκοδεσπότης, ὁ Καθηγούμενος μᾶς προσκάλεσε στό Ἀρχονταρίκι τῆς Ἀγίας Λαύρας γιά τό καθιερωμένο μοναστηριακό κέρασμα. Ἐκεῖ, ἐνώπιον ὄλων, πῆρα τό θάρρος νά τόν ρωτήσω γιά τόν ἰδιαίτερο σεβασμό, πού παρατήρησα πῶς τρέφει ἡ ἀδελφότητα τῆς Μονῆς γιά τόν π. Νεκτάριο Πέττα, παρ' ὅλο πού, ὅπως προέκυψε ἀπό τήν συζήτηση, αὐτός σπάνια τούς ἐπισκέπτεται.

Ὁ Καθηγούμενος μέ εὐθύτητα καί ἱεροπρέπειά μας εἶπε ὅτι «αὐτή ἡ πνευματική σχέση τοῦ π. Νεκταρίου Πέττα μέ τήν Μονή μας εἶναι δῶρο τοῦ ἁγιασμένου πατρός του π. Νικολάου καί εἶναι θεόδοτη». Μᾶς ἀφηγήθηκε τά ἑξῆς:

«Στίς 30 Ἰουνίου 2011, πού ἐξεδήμησε εἰς Κύριον ὁ μακαριστός προκάτοχός μου, Καθηγούμενος ἀρχιμ. κυρός Φιλάρετος (κατά κόσμον Κωνσταντῖνος Κωνσταντακόπουλος), μόλις ἡ νεκροφόρα ἔφερε τήν σορό του ἐδῶ, γιά νά τόν ἐτοιμάσουμε γιά τήν ἐξόδιο ἀκολουθία, ἐμεῖς οἱ πατέρες, λόγω τῆς ἀπώλειας τοῦ πατρός μας, ὁ ὁποῖος ἦταν μόνο 55 ἐτῶν, καί τῆς συγκίνησης τῆς στιγμῆς ἐκείνης, δέν εἶχαμε τήν ἡρεμία νά σκεφθοῦμε πῶς νά τόν ντύσουμε, γιά νά τόν τοποθετήσουμε στό Καθολικό γιά προσκύνηση. Ξαφνικά, ἐμφανίσθηκε στήν Μονή ἓνας νέος κληρικός. Στήν ἀπελπισία μας τόν ρωτήσαμε ἂν ἤξερε τίς λεπτομέρειες ἔνδυσης τῆς σωροῦ κληρικοῦ διότι αὐτό ἔχει ἰδιαίτερο τυπικό. Μᾶς ἀπάντησε πῶς ἤξερε, διότι εἶχε ἐνδύσει μαζί μέ τόν τότε ἀρχιμ. κ. Χρύσανθο Στελλάτο (νῦν θεοφ. ἐπίσκοπο Κερνίτσης) τόν ἀείμνηστο πατέρα του, ὁ ὁποῖος ἦταν ἱερέας στήν Πάτρα. Τόν πήγαμε στόν χῶρο, ὅπου ἦταν τό σκηνώμα τοῦ Γέροντος καί τοῦ δώσαμε εὐλογία νά ἐτοιμάσει τόν κεκοιμημένο σύμφωνα μέ τό τυπικό τῆς Ἐκκλησίας. Πραγματικά φρόντισε ὅλες τίς λεπτομέρειες, ἀκόμη καί τό χέρι τοῦ Γέροντος ἦταν στήν θέση πού προβλέπεται γιά ἱερέα.

Ὁ κληρικός αὐτός μᾶς βρέθηκε σέ μία δύσκολη στιγμή. Δέν γνωρίζαμε ποιός εἶναι. Μᾶς εἶπε πῶς εἶχε πάρει τήν καλοκαιρινή του ἄδεια ἀπό τήν Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν, γιά νά πάει νά δεῖ τήν μητέρα του στήν Πάτρα. Πρόσθεσε ὅτι σεβόταν τόν ἀείμνηστο Γέροντα καί πῶς τυχαία εἶχε ἔλθει ὡς προσκυνητής στήν Μονή.

Ἐκ τῶν ὑστέρων μάθαμε τό ὄνομά του καί καταλάβαμε ὅτι τόν εἶχε φωτίσει ὁ αἰμίνηστος πατέρας του, π. Νικόλαος Πέττας, νά ἔρθει. Ὅταν ζοῦσε, ὁ π. Φιλάρετος μᾶς μιλοῦσε συνεχῶς γιά τήν πνευματικότητα καί τήν ἀγιότητα τοῦ π. Νικολάου καί γιά τό πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, πού φώτιζε αὐτόν τόν ταπεινό –ὅπως τόν χαρακτήριζε– κληρικό. Μᾶς εἶχε πεῖ πῶς συνδέθηκαν πολύ τήν περίοδο πού ὁ Γέροντάς μας διακονοῦσε στό μετόχι μας, στόν Ἅγιο Ἀλέξιο στήν Πάτρα. Σεβόταν πολύ τόν π. Νικόλαο καί πάντα ζητοῦσε τήν καθοδήγησή του. Πολλές φορές, ὅταν ὁ Γέροντας ἦταν κουρασμένος καί ἤθελε ἕναν πνευματικό ρασοφόρο, γιά νά τοῦ ἐμπιστευθεῖ δύσκολα θέματα –καταλαβαίνετε τί εὐθύνες εἶχε ὁ Γέροντας ὡς ρασοφόρος καί ὡς ὑπεύθυνος τῆς Μονῆς– ἔλεγε στόν συνεργάτη του τόν κ. Ἀσημάκη, πού κρατοῦσε τό βιβλιοπωλεῖο στό Μετόχι τῶν Πατρῶν, νά πάρει τηλέφωνο τόν π. Νικόλαο, γιά νά ἔλθει νά συζητήσουν. Ὁ π. Νικόλαος, παρά τίς πολλαπλές ὑποχρεώσεις του, πάντα πῆγαινε, καί μάλιστα πολλές φορές μέ τόν τότε νεαρό γιό του Νεκτάριο. Οἱ δύο Γέροντες μέ πολλή προσευχή συζητοῦσαν καί πολλές φορές ἔβγαιναν ἀπό τό γραφεῖο τοῦ Ναοῦ μέ δάκρυα. Ὁ Γέροντας συνέχισε νά ἐπικοινωνεῖ καί νά συμβουλευέται τόν π. Νικόλαο, ἀκόμη καί ὅταν γύρισε στήν Μονή.

[Συνεχίζεται]